पर्य्यष्वजन्तदा कृष्णावानन्दाश्रुपरिप्लुतः । प्रमृज्य वदनं शुभ्रं पुण्डरीकसमप्रभं ।
अब्रवीद्वासुदेवश्च पाण्डवश्च धनञ्जयं । दिष्ट्या पश्यामि सङ्ग्रामे तीर्णभारौ महारथौ । ६४५
दिष्ट्या च निहतः पापः सैन्धवः पुरुषाधमः । कृष्णौ दिष्ट्या मम प्रीतिर्महती प्रतिपादिता ।
दिष्ट्या शत्रुगणाश्चैव निमग्नाः शोकसागरे । न तेषां दुष्कृतं किञ्चित्त्रिषु लोकेषु विद्यते ।
सर्व्वलोकगुरुर्य्येषां त्वन्नाथो मधुसूदन । त्वत्प्रसादाद्धि गोविन्द वयं जेष्यामहे रिपून् ।
यथा पूर्व्वं प्रसादात्ते दानवान् पाकशासनः । पृथिव्या विजयो वाऽपि त्रैलोक्यविजयोऽपि च ।
ध्रुवो हि तेषां वार्ष्णेय येषां तुष्टोऽसि मानद । न तेषां विद्यते पापं सङ्ग्रामे वा पराजयः । ६४९
त्रिदशेश्वरनाथस्त्वं येषां तुष्टोऽसि मानद । त्वत्प्रसादात् हृषीकेश शक्रः सुरगणेश्वरः ।
त्रैलोक्यविजयं श्रीमान् प्राप्तवान्रणमूर्द्धनि । तव चैव प्रसादेन त्रिदशास्त्रिदशेश्वर ।
अमरत्वं गताः कृष्ण लोकांश्चाप्नुवतेऽक्षयान् । त्वत्प्रसादसमुत्थेन विक्रमेणारिसूदन ।
सुरेशत्वं गतः शक्रो हत्वा दैत्यान्सहस्रशः । त्वत्प्रसादात् हृषीकेश जगत्स्थावरजङ्गमं ।
स्ववर्त्मनि स्थितं वीर जपहोमेषु वर्त्तते । एकार्णवमिदं पूर्व्वं सर्व्वमासीत्तमोमयं । ६४६
त्वत्प्रसादान्महाबाहो जगत् प्राप्तं नरोत्तम । स्रष्टारं सर्व्वलोकानां परमात्मानमव्ययं ।
ये पश्यन्ति हृषीकेशं न ते मुह्यन्ति कर्हिचित् । पुराणं परमं देवं देवदेवं सनातनं ।
ये प्रपन्नाः सुरगुरुं न ते मुह्यन्ति कर्हिचित् । अनादिनिधनं देवं लोककर्त्तारमव्ययं ।
ये भक्तास्त्वां हृषीकेश दुर्गाण्यति तरन्ति ते । परं पुराणं पुरुषं पराणां परमञ्च यत् ।
प्रपद्यतस्तत्परमं परा भूतिर्व्विधीयते । गायन्ति चतुरो वेदा यश्च वेदेषु गीयते । ६५०
तं प्रपद्ये महात्मानं भूतिमस्याम्यनुत्तमां । परमेश परेशेश तिर्य्यगीश नरेश्वर ।
सर्व्वेश्वरेश्वरेशेश नमस्ते पुरुषोत्तम । त्वमीश ईश्वरेशान प्रभो वर्द्धस्व माधव ।
प्रभवाप्यय सर्व्वस्य सर्व्वात्मन् पृथुलोचन । धनञ्जयसखा यश्च धनञ्जयहितश्च यः ।
धनञ्जयस्य गोप्तारं प्रपद्य सुखमेधते । एवमुक्तौ महात्मानौ तदा केशवपाण्डवौ ।
तावब्रूतां तदा हृष्टौ राजानं पृथिवीपतिं । तव कोपाग्निना दग्धः पापो राजा जयद्रथः । ६५५
उदीर्णञ्चापि सुमहद्धार्त्तराष्ट्रबलं प्रभो । हन्यन्ते निहताश्चैव विनद्यन्ति च भारत ।
तव क्रोधाद्भुता ह्येते कौरवाः शत्रुसूदन । त्वां हि चक्षुर्हणं वीर कोपयित्वा सुयोधनः ।
समित्रबन्धुः समरे प्राणांस्त्यक्ष्यति दुर्म्मतिः । तव क्रोधहतः पूर्व्वं देवैरपि दुरासदः ।
शरतल्पगतः शेते भीष्मः कुरुपितामहः । दुर्लभो हि जयस्तेषां सङ्ग्रामे रिपुसूदन ।
याता मृत्युवशं ते च येषां द्वेष्टा च पाण्डवः । राज्यं प्राणाः प्रियाः पुत्राः सौख्यानि विविधानि च । ६६०
अचिरात्तस्य नश्यन्ति यस्य क्रुद्धः परन्तप । विनष्टान् कौरवान्मन्ये सपुत्रपशुबान्धवान् ।
राजधर्म्मपरे नित्यं त्वयि क्रुद्धे परन्तप । ततो भीमो महाराज सात्यकिश्च महारथः ।
अभिवाद्य गुरुं श्रेष्ठं मार्गणैः क्षतविक्षतौ । चितावास्तां महेष्वासौ पाञ्चालैः परिवारितौ ।